

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Chronologiae Veteris Testamenti Accvratvm Examen
Augustißimæ, Invictissimæq[ue] Domui Austriacæ
Dicatvm**

Philippi, Henricus

Coloniae Agrippinae, 1637

10. Vtrum vere, an autumnno cœperit diluuium. ibid. q. 5.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64340](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64340)

Vtrum Vere, an Autumno inceperit diluuium.

Quidam autumno putant. 1. Iosephus lib. 1. Antiq. cap. 3. diluuium autumno cœpisse tradit, siue mense Marthesuan, quem passim sequuntur, qui mundum autumno conditum putat. Lyranus hîc, Tostatus, Oleaster, Petauius, Tornielius, Scaliger, Caluissus suæ assertionis rationem asserunt, quod verisimile sit, Deum illa anni parte diluuium immisisse, qua maximè pluuiæ & imbres decidere solent, quod plerumque adulto autumno accidere solet. Cum enim pluuiæ 40. dies; vis aquarum 150. dies præualuerint, diluuium totam hiemem tenuisse videtur: quod magis rerum naturæ congruit, quam si verno tempore cœptam inundationem tota æstate sæuisse dicamus. Idem aliqui coniectant ex eo, quod sub diluuii finem columba viridem oliuæ ramum in Arcam retulerit. Hoc enim autumno potius quam veri congruum esse putant.

*Rat. 1.**Ratio 2.**Ad vere cœ-
sigitte pro-
babiliss.*

2. At verò S. Ambrosius cap. 14. initium diluuii in vernali tempore conijcit. Rupertus lib. 14. ca. 25. loquens de mense, quo erupit Cataclysmus ait: mensis secundus secundum legem, ipse est, qui apud Romanos Maius dicitur. His assentitur Del Rio, Cornelius, Menochius Gen. 7. Bonfrerius cap. 1. v. 11. Rabbi Mose apud Lyranum Gen. 7. Salianus ann. m. 1656. num. 18. Pererius Gen. 7. disp. 2. qui addit omnes prope Scriptores Ecclesiasticos idem sentire. Altedius Chron. Calendariorum, quæ sententia mihi vt communior, ita & probabilior videtur. Nam certum est diluuium anno integro perdurasse: siquidem Noe Patriarcha anno sexcentesimo vitæ suæ, mense 2. Arcam ingressus est: anno 601. mense item secundo Arca egressus in terram plenè desiccata excedit, & animalia quoquo versum more modoque naturali pabulum sibi quæsitura dimisit. Vix autem, aut saltem non sine miraculo alimenta sibi conuenientia reperissent, si nostro Octobri vel Nouembri, terris recens exsiccatis in campos & silvas immissa fuissent.

*Ad 1. Rat.
2. opinionis*

3. Diluuium particulari hiems potius, quam æstas idonea videtur: Vniuersalis Cataclysmi alia est ratio, qui in aliqua mundi plaga necessario in æstatem incidit. Suavis diuinæ prouidentia dispositio effecit vt respectu Armenia & vicinorum climatum, verno tempore diluuium inciperet, ac transacta anni periodo desineret. Sic animalium corpora tædio & pædore tot mensium pene confecta, veris amœnitate & vbertate respirarent, ijs herbis & frugibus paulatim repertis, quæ ad vires reparandas & species propagandas vires naturales suppeditare solent. Si vni tantum terræ portioni hanc Deus eluuiem indu-

ccre,

ere, neque post eam feras conseruare decreuisset, tempestas autumnalis im-
bribus apprimè conuenisset; Secus autem res gerebantur. Addunt nonnulli di-
minam iustitiam, misericordiæ tamen admixtam tempus vernum imbribus
istis deputasse, vt hoc tam terribili & intempestiuo Cataclysmo duras homi-
num mentes Noëmi monitis non audientes, aut permoueret ad pœnitentiam,
aut etiam punire inciperet. Quod innuere uisus est D. Ambrosius, qui cum
præmisisset diluuium uerno tempore iniisse, subiunxit: *Tunc ergo fecit diluuium
quando dolor eorum maior foret, qui in sua abundantia puniebantur, &c.* Et infra: *Ideo
non post collectos fructus infunditur aqua, ne beneficium magis diluuii terra sentiret, puta
in ijs partibus, qui cum Noë habitabant, & uernum tempus habebant.*

4. Ramus oliuæ, vt supra dixi uirere potuit mense uidecimo, qui ferè
nostro Februario aut Ianuario respondet, cum tota hieme oliua uireat, & in
calidioribus illis regionibus iam tum soleat noua germina & teneriores ra-
musculos foras protrudere, vt præter alios notat Bonfrerius. Imo Rupertus
inde colligit diluuium uerno tempore finitum fuisse. Quibus consideratis sicut
eorum opinio qui veri diluuium tribuunt, mihi alijs præferenda uidetur: ita et-
iam me ijs libentius adiungo, qui mundi creationem ad uernam temperiem
referunt. Scriptores enim eo ferè conspirant, vt, qua quisque anni parte orbem
conditum putat, eadem etiam diluuium mundo inductum arbitretur.

Ad 2. Rat.

QVÆSTIO VI.

*Vnde deducatur mensis secundus, quo diluuium
cæpit.*

1. Certum est, mensẽ istum secundum, quo cæpit fieri diluuium aliqua ra-
tione ad annum sexcentimum vitæ Noë referendum esse, Moyses e-
nim clarè scribit: *anno sexcentesimo uita Noë, mense secundo, septimo decimo die men-
sis rupti sunt omnes fontes, &c.* Sed quæstio est, utrum mensis iste secundus com-
putetur ab initio anni 600. Noë, siue à die Natali ipsius; an uerò fuerit secun-
dus, anni communis & uisitati, qui tunc agebatur. Nam vt aduertit Pererius
Gen. 7. disp. 2. quemadmodum Romani supputabant annos ab Vrbe condita,
& nos æram Christi temporibus computandis usurpamus, ita credibile est sub
diluij tempus annos ab exordio mundi fuisse uisitados.

1. No mensis
2. curabat
annus
600. Noë.

2. Norant quoque boni authores assentientibus etiam A catholicis men-
ses antiquitus non fuisse proprijs nominibus distinctos, sed ex ordine, quo an-
num conficiebant denominatos, primum, secundum, tertium, &c. ac si noster
lanua-

Olim men-
sibus pro-
pria nomi-
na deerant,